

საქართველოს პატირობანი

იუმორისგ.
ჟურნალი

№ 39

ცხრა თვალი

სავაჭრო-სამეურნეო ზედამხედველი (პოლიციელს) ცხრა თვალი უნდა გამოვიბათ და ვეცადოთ ვერსად მიმალონ სპეკულიანტებმა სურსათ-სანოვაგე.
პოლიციელი. დიახაც, დიახაც.

ქუთათურის ღლიური

(მომავალი წლისათვის.)

7 აპრილი.

მშენიერი ამინდი დგას. ბუნება გამოცოცხლდა. მერცხლები მოფრინდენ. მინდორ-ველი მწვანით შეიშალა. დილის 9 საათზე გაიტაცეს პირველი კლასის, გიმნაზისტი ტიტო ფლავაძე, აფთიაქის პატრონის გიორგი ფლავაძის ვაჟი. საზოგადოება ძლიერ აღელვებულია ამ თავხედთა მოქმედებით. გაზეთებში ცხარე წერილები იბეჭდება. პოლიციამ ენერგიულ ზომებს მიმართა.

9 აპრილი.

გიორგი ფლავაძეს ხანგრძლივი მოლაპარაკება ჰქონდა მტაცებელთა წარმომადგენლებთან, რის შემდეგ პატარა გიმნაზისტი განთავისუფლებულ იქმნა.

გუშინ გაიტაცეს ვაჭარი გაბუნია და ზუმბაძე. ქალაქი შეძრწუნებულია. ექიმ ხეჩუაშვილს წერილი მისვლია. პოლიცია დიდს სამზადისშია. უკვე დაათვალიერეს „თეთრსა“ და „წითელ“ ხიდს ქვეშ საეჭვო ადგილები

17 აპრილი.

სამ უკანასკნელ დღეში გაიტაცეს: კლასიკური გიმნაზიის დირექტორი, ვაჭარი გრიგოლ ლალიძე, თეატრის კასირმა ქ.ნი კიტა*) აბაშიძე, 7 გიმნაზისტკა, 29 გიმნაზისტი და ინჟინერი ლევან ბარბაქაძე. ხალხი ძლიერ დაშინებულია, ვაჭრები ქალაქიდან იხიზნებიან. წარმოება ცოტა არ იყოს შეფერხდა და ქალაქში სანოვაგეთა ნაკლებობამ თავი იჩინა.

5 მაისი.

დღემდე არ დაუბრუნებიათ და მტაცებელთა საფარში იმყოფებიან. ვეჭილები: დავით ბარნაბა.

*) აღბათ სსხელი შეტდომითაა ნაჩვენები.

შვილი, კალისტრატე ჩიკვაძე, ვიქტორ ბუაჩიძე, კლემენტი ბრეგვაძე, ისონ ლორთქიფანიძე და ნოე სიქაძე; ვაჭრები: ვარლამ კილაძე, მოსეშვილი, კაკიტელაშვილი, ლომინაძე, ოგანოვი, გვარამია, ჯანელიძე, ქინქლაძე და ხუნგია.

გუშინ წაიყვანეს საზნაურო ბანკის გამგე კომიტეტის სხდომა in corpore, სასამართლოს თავმჯდომარე, მიწად მოქმედების გამგე, ადგილობრივი ტყის მცველი, „მეგობრის“ რედაქცია; საზოგადო მოღვაწე პეტრე ყიფიანი და გრიგოლ გველესიანი. კიტა მზაშიძემ გაასწრო. სულ ერთია, წერილი მისვლია: —უმჯობესია თითონ მოხვიდე შენის ფეხით, ჩვენი გზის ფული გადასახადათ არ დაგაწვებო. ამბობენ: კიტამ გადაიკითხა „დიმიტრი თავდადებული“ და წასვლა გადასწყვიტაო.

11 მაისი.

გუშინდელმა ამბავმა ყოველივე მოლოდინს გადააჭარბა.

სალამოთი, ამავე დღეს, მოიტაცეს თავად-აზნაურთა საგანგებო კრება პატივცემული მარშლის დავით ოტას-ძე ნაჭარაძის თავმჯდომარეობით.

დაბეჯითებით ამბობენ: მტაცებლები ქალაქის ბულვარის სამხრეთ-აღმოსავლეთ კუთხულში იმალებიანო. პოლიციამ გააასკეცა თავისი ენერგია. განსაკუთრებულად ამ უბნის სადარაჯოთ მიჩენილია ერთი გოროდოვიო.

სასწავლებლები, რომელთაც „მოტაცების“ სენი არ მოუხდიათ უკვე დაიხიზნენ ახლო მახლო დაბასოფლებში. ქალაქი სრულიად დაიცალა.

14 ივნისი.

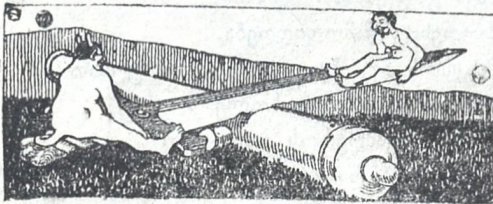
დღეს გაიტაცეს უკანასკნელი მოქალაქენი, სახელდობრ ქალაქის საბჭოს სხდომა. კრებას არც ერთი ხმოსანი არა ჰკლებია. ქალაქის მოურავმა გაქცევა განიზრახა, მაგრამ დაიჭირეს. ამან აავსო პოლიციის მოთმინების ფიალა და ყველა გამვლელ გამომვლელ სოფლებს ჯიბეებს უსინჯავენ. ჯერ-ჯერობით მტაცებელთა კვალს ვერ მიაგნეს.

13 ივლისი.

აგერ თითქმის თვე სრულდება, რაც ქალაქში მხოლოდ პოლიცია დარჩა. ამ ხანის განმავლობაში ერთი მტაცებლობაც არ მომხდარა. ახლო-მახლო სოფლებში დახიზნულნი განცვიფრებულნი არიან. ზოგიერთები ისე გათამაღენ, რომ ქალაქში დაბრუნებასაც აპირობენ.

- ვნახოთ.
- ვნახოთ.

ეშმაკი

უსტარი ეშმაკს.

სოფელი ვნახე უკაცოთ,
 მარტო ქალების ამარა,
 დატრიალობდენ ოჯახში—
 ქეთო, თებრონე, თამარა.
 იმათმა შრომა გარჯა
 მე გული გამიხალისა
 და ვსთქვი:—დაილოცოს, ეშმაკმა
 საქმიანობა ქალისა!

მაგრამ სხვა ქალი რომ ვნახე
 გამოწყობილი მოდაზე,
 საქმეზე ხელს არ დასძრავდა,
 დაპაკუნობდა ოდაზე!
 მე მისი ცქერაც შემძაგდა,
 ჩამოვაშორე თვალები
 და ვსთქვი:—დასწყევლოს ეშმაკმა
 ყველა ასეთი ქალები!

გურიანთელი.

პ უ რ ი

თეატრი რომ ძალიან მიყვარს, თქვენც კარგათ იცით. ყოველთვის შენიშნავთ ჩემს პატიოსნებას პარტერის უკანასკნელ რიგში ჩამოსკუპებულს. ძალაზე მიყვარს თეატრი და ბევრი სარგებლობაც მოუტანია მას ჩემთვის. აბა სად, თუ არ იქ, შეხვდა ჩემი მეუღლე ნეტარ-ხსენებულ ივანე ჩერჩეტიშვილს, შეიყვარა იგი და მე თავიდან მომშორდა. თეატრისავე შემწეობით ერთი საფეხურით მაღლა დადგექი სამსახურში: უფროსის ცოლს გული შეუწუხდა დრამის მძიმე ადგილზე, მე მას დავეხმარე, გავიცან და... და... სამსახურში წინ წავიწიე. ვინ მოსთვლის რამდენი რამისათვის უნდა ვიყო მაღლობელი თეატრისა.., ოჰ! ძლიერ მიყარს თეატრი!.. აი, თუნდ გუშინ, როდესაც პურის უქონლობით პარაქათი გამომელია და „ოჩერედში“ დგომით ფეხები დამწყდა, არ ვუმტყუნე მე თეატრს. გუშინაც ავიღე ბილეთი და შევევლ.

მუცელ-ცარიელი დავსვირნობ თეატრის დარბაზში... ათი წუწუთის შედგომ მე გამოვძებ, მხოლოდ „ბუფეტის“ პატრონმა ნება არ მომცა ჩემი დედისა და დებისათვის წამელო სახლში საქმელი!.. ბევრი ვეხვეწე, ვეჩხუბე!.. ამაოდი!..

ზარიც დარეკეს და შეველით. ჩაქრა სინათლე, აიხადა ფარდა... პირველ ყოვლისა, რასაც მოგეკარ თვალი სცენაზე, იყო გაშლილი სუფრა და სუფრის შუა ათ გირვანქამდე თეთრი პური!..

თეთრი, ღრუბელივით რბილი პური,.. ნეტავ რა თვალთმაქცობით იშოვეს იგი! ყურადღებას აღარ ვაქცევდი მსახიობთა თამაშს... ჩემს თვალ-წინ იდგა პური. თანაც მაგონდებოდა დედა, დები, რომელნიც მოუთმენლად ელოდებიან ჩემს მისვლას სახლში, რასაკვირველია, პურით ხელში...

ღმერთო ჩემო! პურს სკრიან, სკამენ!.. სისხლი თავში ამივარდა... წამოვბრდი ზეზე... ჩემ წინ მჯდომ ფაფრიან რეცენზენტს გალსტუხი ჩამოვაგლიჯე სინქარეში, პირველ რიგში ვილაკას მუხლებზე და ვახტი... გასაოცარი სიმამაკით გადავევლე „ორკე-

სტრას* და სცენაზე გაჩნდი. არ მესმოდა ხალხის ჩოჩქოლი, მე მხოლოდ პურისაკენ მქონდა მიპყრობილი თვალები. ჰა, მივალწიე... ესტაცე ხელი პურს... აქტიორები ჩამებლუქენ... დავალწიე თავი მათ, მხოლოდ ერთი მათგანის თეთრი წვერ-ულუ-აში შემჩნა... ხელში კულისებში კეტებით შემხედენ... გავცოფდი, ლომის სიმძლავრე და სიმამაცე მომეცა... შევარდი ერთ საპირფარეოში, ფანჯარა გავამტვრიე და გადავხტი თეატრის ბაღში. ბაღიდან ქუჩაში გამოსვლა და სახლისაკენ გამგზავრება სრულიად ადვილი იყო... ღამე სახლში დიდი მხიარულობა გვექონდა, რადგან რიგიანათ ვივანხმეთ.

ყველაფერს დავთმობ თეატრისათვის, მაგრამ პურს...

გუგული.

მ მ რ ა ლ ა

რაკი ვსთქვი, მინდა დავიცო ჩემი სიტყვა და პირობა, თუმც ასრულება ამისი, არც თუა დიდი გმირობა. ან კი რა დიდი საქმეა რითმების მობმა რითმებზე? დღეს ჩვენში მერიტმებსა ვერც კი ჩამოთვლით თითებზე. და რა იქნება მეც ერთი შარადა მოვაჯახირო? ხომ უწყუ, კუმ ფეხი გამოყო და სთქვა: „მეც ნახირ ნახირო“.

პირველი სიტყვა, რომელიც დღეს შარადისთვის გვექირია, უცხო სიტყვაა, მაგრამ მას ხსენება ჩვენშიც ხშირია. ცხოვრების აღვირ-სადავე დღეს ხელში იმას უქირავს

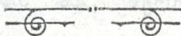
და ისე წირავს ისიცა, როგორც მის მამას უწირავს. პატიოსნება, სინდისი ოქროსთვის შეუწირია. ხალხის ქირი და ვარამი იმისთვის „ლობეს ჩხირია“. მისი სამეფო უბანი თფილისში სოლოლაკია: პირველობს, უკანასკნელი, ჯიბე მაგარი რაკია. ამ სიტყვის მხოლოდ პირველი ასო გვინდა და გვექირდება, სხვა ვავატანოთ ალაზანს, როდესაც წამოდიდდება. მტკვარს ნუ შევეურვეთ, რომ უცბათ არ განჩდეს მასში ხოლერა და არ გვამღეროს თავცემით „ვაი-ვუი“ და „ორერა“.

შემდეგ ვეწვიოთ სოფელსა, ვიხილოთ მისი მშენება; ის რომ ბუნებით ღაღია— ეგ ვის არ მოეხსენება? ხან აღმა ავყვეთ, ხან დაღმა, ათასფრად აფერადებულს და გლუხს მივადგეთ ქიშკარზე, შრომაში გაფოლადებულს. და, რასაც ვეძებთ, რაც გვინდა, იქ ვნახავთ უეჭველად: უმისოდ გლუხი არ ვარგა, ის დაჰყავს ტყედ; თუ ველადა. როს შემოდგომა დადგება, ჩამოყვითლდება ყანები, — გლუხსაც იმისკენ უქირავს გაბრწყინვებული თვალები, დილით აღრიან ადგება, ყანისკენ გააქრიალებს, თვით კოფოს წამოუჯდება, „ჰორველას“ ჩააკრიალებს. ახლა მგონია თქვენც მიხვდით, არ უნდა ამას ჩიჩინი. რომ ესეც შუა გავკვეთოთ და შევეერთოთ ისინი. უკანასკნელი ასო კვლავ გვექნება საძებნელათა

და ჩვენც ხვედრს დავემორჩილოთ,
გავიქრეთ მინდორ ველათა.

ჰა, აგერ, კორღზე, ბუჩქის ძირს,
გამონასკულა ლურჯიკა,
ლეიბათ მიწა უგია,
საზნათ ახურავს ლურჯი ცა.
ცისფერ თვალეზზე ცვარებათ
მოსხმია ნამი დილისა
და ისე შვენის, ვით ლამაზს
საკინძე აღმასთ დილისა.
ხელშეუხებლათ ეს სიტყვაც
სხვეებს რომ მოვაბათ კუდათა,
შარადა—სრული იქნება
და დაწერილი — ცუდათა,
მაგრამ თუ დაუკვირდებით,
მგონია, ახსნით ადვილათ
სახტათ დარჩებით, იწუხებთ,
რომ არ გექნებათ სადილათ.

ჩახრუხადე.

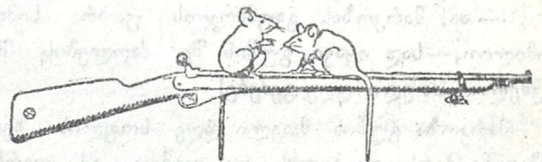

თჳილისის ჯიბგირაჳი.

ძველად თჳილისში ჯიბგირობა ხდებოდა რჩელს
და ამ ხელობას სახიფათოს მარად ჟამს წყეულს,
კინტოსა გარდა გაურბოდა ყოველი არსი
რადგან ის იყო ამ საქმეში ყვეელაზე თარსი.
მარა მიბრძანდით, ეხლა ნახეთ სადგურსა შინა,
რამდენ ჯიბგირებს მოუნახავთ აქ თვისი ბინა!..
ისე გართულდა საქმე იმით გამოწვეული,
ისე გამრავლდა ხალხი ამით გამოჩვეული,
რომ არავეს სურს ჯიბე მკერავს დააკერვინოს,
რადგან ვის უნდა შემდეგ ჯიბგირს დააქრევინოს.
ახლა ხელობათ შემოვიდა სულ ჯიბგირობა
და ვისაც უნდა გამოჩენა თვისი ბიჭობა,
სადგურის ქუჩას მიაშურებს, იქა დაიცდის,
სად ხალხი მოვა, უნებლიეთ ჯიბას დაიცდის
და ამა თანხით ვის არ ძალუძს შემდეგ ვაქრობა:

სპირტსა შეიძენს, ხალხს წაუღებს რუსეთში მწყურ-
რავალს,
რაც დაამებს მრავალ ოჯახს სიფხიზლეს მძულვარს,
ხოლო თვით გროშებს ერთი ათად მიიღებს ჯილდოთ
და გამოფიტულ თვისსა ჯიბეს, ჯიბეს ცარიელს,
ასე ამ რიგათ გამოქედავს ოქროთი მქიდროთ.
მარა ხომ იცით ეხლა დროა დაუნდობელი,
კონკურეცია მეფობს ყველგან დაუდგრომელი
და რა გაკვირდეთ, თუ თჳილისის ძველსა ჯიბგირებს,
თავის საქმეში გამოცდილებს, ძლიერს და გმირებს,
მეტოქეობა გაუმართა სოფელელმა ხალხმა
და ამის გამო მყის გაიგო „ჯიბგირთა დახლმა“.
პირველი არის ამ საქმეში „ქოცო არტისტი“
ხონში ნაქები ერთი საქმით, დიდი ყანწისტი,
ვინც თვის სიცოცხლით ასეთ საქმეს შეეწირება,
დღითი ისვენებს, მას ხომ ღამით არ ეძინება,
რომელს ყმაწვილთა მთელი რაზმი შეუდგენია
კაპიტალიზმის ხანა არის მართლა წყეული,
ვინ იფიქრებდა თჳილისელი კინტო ჩვეული
მარტობასა ჯიბის ქრის და ასეთ საქმეში,
დღეს გაებმოდა ხონელ ქოცოს მარჯვე მახეში.

ხუნავი.

სახუარო რვეულიდან

2

ს ა დ ა ლ ა ქ ო მ უ ჩ ა უ ბ ი

ისეთი ორშაბათი გათენდა, რომ თვალთავან
ცინცხალს ყრიდა: გადასარკული ცის კაბადონი,
კურდღელივით ყურებ აცქვეტილი გადაცვარული
ბალახეულობა, მოქიკიკე მერცხლები, ბულბულე-
ბის ნაცვლათ აქურდულეებული სხვა და სხვა ჯუ-
რის ჩიტები, ლოყებ ავარდისფერებული აღმოსავ-
ლეთი... ყველგან სიცოცხლე, სიახლე, გააყმაწვი-

ლებელი ძალის ფეთქა და სიხარული, სიხარული იმ ცქრილა ქალწულისა, რომელმაც აი ამ წუთს სატრფო იხილა და ყოველ წამს მზათ არის გადაკისკისოს მთელ ქვეყანას, მაგრამ თავს იკავებს, კლებამოსილებით იმსება.

სიმოსავით მთელ სოფელში არავის არ უგრძენია ამ დილის მშენიერება; არც ერთის გლეხის არსებაში არ ჩაკვერილა ძალის ამაფეთქებელი და სამუშაოთ გამწვევი ცეცხლი ასეთის ძალით.

— ღმერთო, ვმადლობ შენს წყალობას, რო ასეთი ორშაბათი გამითენო,—წაიხურჩულა მან პირჯვარის ჩამოსახვით და ხელათ მონახა გამარმლებული თოხი.

— ქალო, ამ დილას დაუხმსებლათ მივალ და სადილი დროზე გამომიგზანე,—მიადახა მან ცოლს, რომელიც ქმარზე აღრე ამდგარიყო და საოჯახო თადარიგს ეწეოდა.

რამდენიმე წამის შემდეგ სიმო, მხარზე თოხ გადებულო, ახალოხ სამარა გამაღებული მიეშურებოდა ყანისკენ, სული მიუვიდოდა, სანამდის თოხნას შეუდგებოდა. თანაც გულში სწყინდა, რომ უფრო აღრე ვერ ადგა.

— სიმოს გაუმარჯოს, სიმოს! მოადახა ვილაკამ მოსახვევთან.

— აა, მარკოზას გაუმარჯოს უთხრა სიმომ ღიმილით,—სად იყავი გუშინ შე ძაღლების შესაქმელო, მთელი დღე გეძებე!

მარკოზა გუშინ მთელი დღე სოფლის ზედა ნაწილში პარსავდა ღაღს და ღამეც იქ დარჩა, ამ დილა აღრიანათ კი შინ ბრუნდებოდა. ილლიაში რალაც ყუთ ამოდებული მარკოზა სიცილით მიუახლოვდა სიმოს და ხელი გაუწია.

— თუ ძმა ხარ წინ არ შემხვდე,—მიადახა ღიმილით სიმომ,—უკუღმართი ფეხის კაცი ხარ, თუ ამ ორშაბათ დილას დამნასე, ამ კვირეში ვერ გავიხარებ.

— წადე, წადე, შეილოსან! აკვირიკავებით უთხრა მარკოზამ და ხელი მაინც ჩამოართვა.— რავა, თავის მოპარსა გინდოდა არა? შეეკითხა იგი.

— მინდოდა და მეტი არა! ბალანმა შემქამა კაცი, გაბუძებული ვარ ძღარბივით.

— დაჯე რალა, გაგსურსნო ხელათ.

— ავიშენდა ოქოქი ორშაბათ დილას მე შენ

მაგისტვის გაგაცდენიო თავი! დაიკარგე შე მატყუარა, შენა! აკი გუშინ იყავი შეპირებას, გამაცრუებელო შენ! ამ სიტყვებით სიმომ ფიცხლავ იბრუნა პირი ყანისკენ და მარკოზა შუა ქუჩაში მიატოვა.

— კაცო, სიმო ხარ შენ,—მიადახა რამდენჯერმე მარკოზამ, მაგრამ ამაოთ;— მეიხედე ერთი, კაცო გითხრა რაში იყო საქმე!

მარკოზამ რაკი დინახა, რომ სიმო არ ჩერდებოდა, უკან გაკიდებაც იკადრა და მანამ არ მოეშვა, სანამ არ შეაჩერა.

— რა გინდა, ძმაო, შემოჩენილი ხომ არ ხარ ამ ორშაბათ დილას! კაცი სამარგელ ყანაში მივრბივარ და შენ დაგაწყებინებ აქ თავის ჯიჯგნას! შემოუწყრა სიმო.

— რა გინდა ძმაო, ხუთ ნიმუტში გაგათავისუფლებ, ღმერთს გეფიცევი, სიფთაზე შემხვდი ამ დილას და არ მინდა გაგიშვა; ისე გაგკვარქნო, ისე რომ... თვარა მერე კვირამდი ვერ შეგხედები და ვარესია, ბალანი შეგკამს ამ სიტყვებში. ღმერთს გეფიცები, რო სიფთა არ იყოს...

ამ სიტყვებით მარკოზამ უკვე გაშალა თავის ბარგი-ბარხანა ყორეზე და თასმებიც შეირტყა წელზე.

ცოტა არ იყოს სიმოსაც გაუღმა გული— იფიქრა, რაკი სიფთაა, იაფად მომპარსავს თავს, რაც უნდა მივსცე დაშჯერდებოა, მაგრამ ოსტატური მოლაპარაკება მაინც საქიროაო სთქვა და შესაფერი თადარიგიც დაიქირა.

— მეიცა, ძმაო, მაგას ნუ ალაგებ, თვარა ტყვილა ჩავივლის, მამაჩემსა აქ ცხონება,—ღიმილით უთხრა მარკოზას.

— მოიცა, შენ! ჯერ ერთი შენი დასაჯლომი ქვა მოგნახო,—უებნებოდა მარკოზა და თან ყორეს აკვირდებოდა, — აბა რომელი ქვა გამოვიდო სიმოსთვისო. ორიოდ წუთის შემდეგ ლოყების გამობერით და თან „ფჰ, ფჰ, ფჰ...“-ს ძახილით კარგა მოზრდილი ლოდი მოათრია გულზე ახუტებით.

— აბა, აბა დაუჯექი, ბევრს ნუ ლაპარაკობი მიმართა სიმოს და ახალოხხედაც კი წაატანა ხელი.

— შენ, ჰეი სიტხე ხომ არ გაქ შენ ამ დილას, ა? დაჯდე რავა, ასე ალა-ალაა ამ დილას

დაჯდომა? ფასში არ მირიგდები, რაფერ უნდა მომპარცო არ ვიცი!

— შენზე ვსტავლობ, ყურუხსალო, თავის ფარცას თუ?.. მართლა კი ნუ დეიწყებ იმას!..

— მე, ძმაო, თავი დანით უნდა მოვიპარცო, მაგრატლით არ მინდა.

— ბიკოს, რისი მაგრატელიო! მარშინა მაქ იმისთანა, რომე ხელათ გაგიტურტნი თავს. სამართობლით თუ გინდა, არც ისაა დიდი მალიათი ბრასივით დანა მაქ, აი შეხედე! ბალანი იქრება ზედ, ბალანი...

მარკოზამ წამში გამაწყო და აჩვენა სიმოს თავის იარაღები.

— წყალი რო არ გაქ, — შენიშნა სიმომ.

— აგერ არ დგას თხრილში! მშვენიერი კაი წყალია, გუშინ დილის ნაწვიმარია!.. დაჯექი შენ დაჯექი, ბევრს ნუ ლაპარაკობ, სადაა ჩემი ტაშტი და საპონი, გაქვაფო ერთი.

დიდ უარზე იყო სიმო — ორშაბათ დილას წუმზე წყალი რავა დავისხა თავზეო, მაგრამ მარკოზას საბუთებმა გასქრეს და როგორც იქნა დათანხმდა. მაგრამ ახლა მეორე კითხვა აღიმართა მის წინაშე, კითხვა ერთობ სერიოზული და ძნელათ გადასაწყვეტი.

— არა, ყველაფერი კაი, მარა ვარიგება არ უნდა! არ უნდა ვიცოდე რას მახთვინებ? ეს კითხვა მაშინ მისცა სიმომ, როცა გახარებულ მარკოზას ქვაზე უნდა დავსვა იგი და გამწვანებულ სპილენძის სადალაქო ტასტში გაქაფული საპონით უნდა დაეთარა მისი თავი.

— დაჯექი, ძმაო, დაჯექი, შუადღე გახდა, კაცო ბევრს ნუ ლაპარაკობ!

სიმო ახლა სულ მოშორდა ლოდს და ვადაქრით განაცხადა, რომ თუ არ გამირიგდები, ისე მე ჩემს გზას ვეწვევო. მარკოზას მეტი რა გზა ჰქონდა — უნდა ვარიგებოდა.

— ოხ, რა ჯანჯალი კაცი ხარ, სიმო, რა ჯანჯალი! თქვი აბა რას მაძლევ.

— ჯერ შენ თქვი, ხელობა შენია.

— არა, შენ თქვი...

— შენ თქვი...

— კაცო, ეს რა ძველებული საღამო ვადამეყარა ამ დილას... ა, ძმაო, კარგი მე ვიტყვი უწინ, — დათანხმდა მარკოზა, — შაური მომეცი.

— სწორეთ, მაგ ქუჩაზე ამ დილით სიმო! შენ შეხვედრას ამ დილას წელკავს შეხვედროდი კი მერჩია, არ მინდა ძმაო, არაფერი, ღმერთმა შეიღობა მოგცეს, — ამ სიტყვებით სიმომ თოხი მხარზე გაიღო და გზას გაუდგა. მარკოზას პირს კატა ეცა — დავილზე კაცი, ამდენმა ცლამ ტყვილათ ჩამიარაო.

— კაცო, ეი, სიმო ხარ შენ! გეყურება თუ არა? არ მეხედავ, კაცო!

— ერთი ორ კაპეიკიანი მაქ, ძმაო, თუ გინდა მოგცემ და მომპარსე. თვარა და მომშორდი აქედან, — მოაძახა სიმომ უკან დადევნებულ მარკოზას.

— მოდი, მობრუნდი, მობრუნდი.

სიმო მობრუნდა, მაგრამ არც ისე კმაყოფილი იყო და ყოველ სიტყვის მობრუნებაზე ოჯახს უქცევდა მარკოზას ამ დილაზე შეხვედრისთვის.

— აბა, მალე, არ გამაჩერო, თვარა ვაი შენს სიცოცხლეს მარკოზა მაშინ, — ეუბნებოდა სიმო და ლოდს დასაჯდომათ აწყობდა. თანაც ადამ და ევის დროიდან გაურეცხელ ფეშტამალს უკეთებდა კისერზე მარკოზა. ერთი წამის განმავლობაში მისი თავი ერთიანათ გაქაფული იყო და მარკოზაც ციბრუტივით ტრიალებდა: ხან წუმპიან თხრილს მიახტებოდა, ხან ყორესთან მიიბრუნდა იარაღებისთვის და ხან კიდევ სიმოს საჯდომ ლოდს პატარა ქვებს უყენებდა, რომ ყანყალი შეეჩერებია. ბოლოს დანამდისაც მივიდა ჯერი, და „იპ, იპ, იპ“ — სძახილით თასმაზე გაკვრის შექდევ ფრთხილათ დაუსვა სიმოს თავზე.

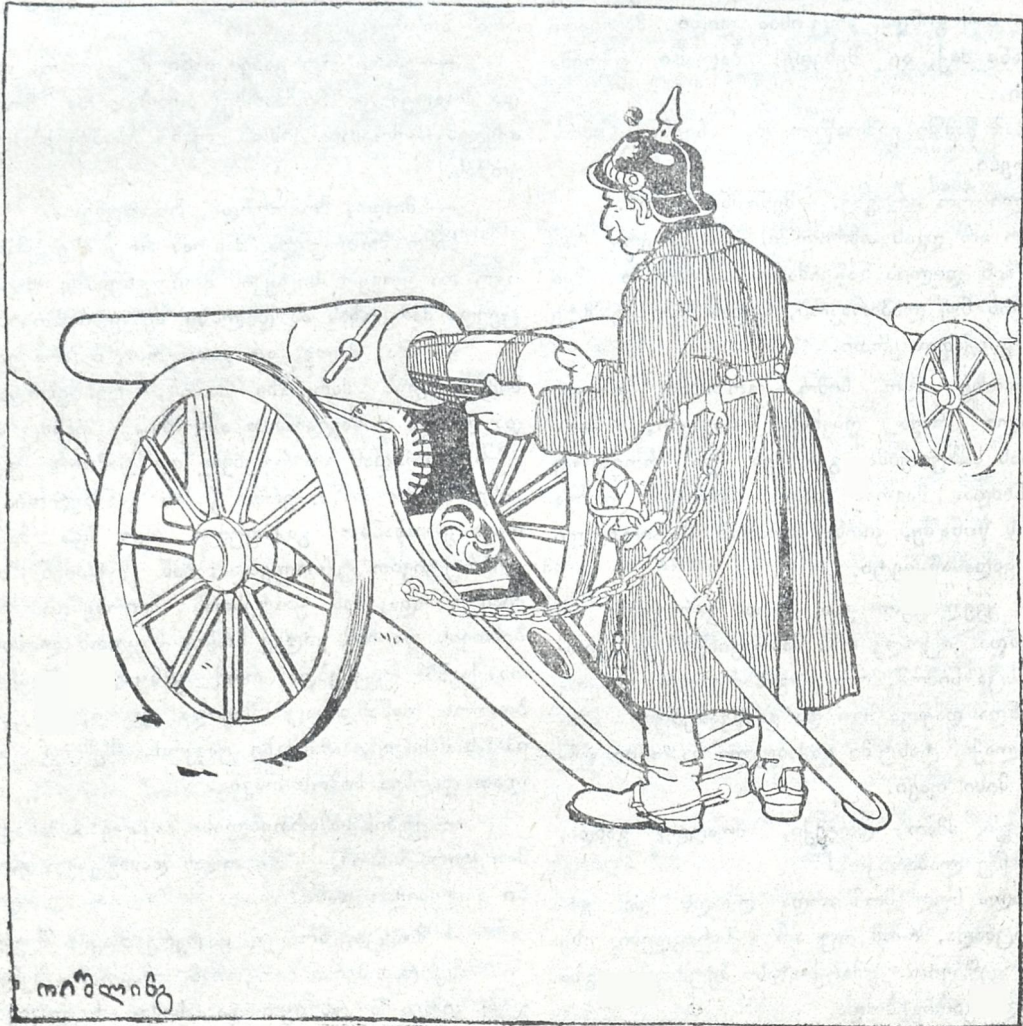
— ეუბი! სამართებლის მეკარებისთანავე წამოიყვირა სიმომ, — შე ოჯახ დასაქცევო ესაა შენი გაღესილი დანა?

— მოიცა, მოიცა, გააჩერე თავა, შეეჩვევი!

ასე დააიმედა მარკოზამ, მაგრამ შეჩვევამდი ჯერ კიდევ შიარს იყო და სიმო სულ კბილებს აკრაქუნებდა. მარკოზამ კარგათ იცოდა თავის დანის სიკეთე და ამჯობინა ლაპარაკით გაერთო სიმო — ტყვილს დაივიწყებო. ნანახი, გაგონილი, ტყვილი, მართალი ყველაფერი მოუყვა, მაგრამ სიმოს წმუკუნი მაინც შიარს გაისმოდა.

— შე ოჯახ ამოფუტრულა, შე კერია დასაფსებო, თუ დანა არ გივარგოდა რაზე დამაჩინე კაცი, — ბურდლულებდა სიმო და ხან აქეთ იღრეც-

გუსაკი სიკვდილისა

თავგანწირული გერძანელი ჯარისკაცები თანხმდებიან, რომ მიჯაჭვულ იქნან ზარბაზნებზე, რათა უკანასკნელ სისხლის წვეთამდე იბრძოლონ.

გუსარკი სითბილისა.

ჩვენი „საზოგადო მოღვაწეებიც“ სიკვდილამდე ეჯაჭვებიან რკინის კა-
სებს, რომ . . .

და ხან იქით. მარკოზას კი შეუბრალოთ გაქონდა მის თავზე ფხიკი-ფხიკინი და ყოველი ბალანის ძირის მოქრას აგებინებდა სიმოს. ამავე დროს ბევრ ადგილას სისხლიც გამოადინა, მაგრამ ხელათ შეაჩერა: სიმოს შეუმჩნევლათ ყორეს წაეპოტინა, ფხენილი მიწა გამოიღო და ამოცვარულ სისხლს დააყარა.

— არა, სიმო, მართლა ორი კაპეკით გინდა გამისთუმრო, ამ დილას? — შეეკითხი იგი, როცა მესამედი თავი როგორც იქნა გადაფხეკა და დარწმუნდა თანაც — აწი ვერ გამექცევაო.

— რაღა პირს მიტეხ თუ? ერთი შეუყვირა სიმომ და წამოიქრა. ატყდა აყალ-მაყალი: მარკოზა შაურს თხოულობს, სიმო ორ კაპეკს ფხებს არ აცვლის. აგინეს, ანთხიეს ერთმანეთი და ბოლოს როგორც იქნა სამ კაპეკზე შეთანხმდნენ, მაგრამ სანამ მთიდან გადმომყურაღე ეკლესიაზე არ შეფიცეს ერთმანეთს, ისე როდი განაგრძეს საქმე.

— გაუწყრა იმ წმინდა გიორგის მადლი, ვინც პირი გატეხოსო, დაიფიცა მარკოზამ და სიმომაც „ამინი“ უთხრა.

— აჰა, შეხვდით ერთმანეთს ატყულია და მატყულია! მოალაპარაკა ეფრემამ, რომელსაც უკან ტომრებ გადაკიდებული შავი ცხენი მოყვებოდა.

— უჰ, ეფრემა და მისი ნახშირაც აგერ არ მოსულან... ხა... ხა... ხა... გადაიხარხარა მარკოზამ, — სად მიათრევ ამ კვტარს, რას აწვალე ამ ჯახრიკას შე სულ კატინო, შენ, ა? საფლავში გინდა ჩაყვი?

გაძვალ-ტყავებულ ნახშირზე ტომრით ეფრემას საფქვავეი აეკიდა და წისქვილში მიქონდა; უბედურ ცხენს ტვირთის გავლენით წელი ერთიანათ ჩაზნექოდა და უკანა ფეხებიც გაფაჩქული მიქონდა. თანაც ბებერ ძვლებს სულკრიჭინ-კრიჭინი გაჰქონდათ, ხოლო უნალო და ჩლიქებ დაზდილი ფეხები ნიჩბებივით ედგვეფებოდნენ მიწაზე. კუდიც ერთობ გასაჯაყებულ მდგომარეობაში ჰქონდა ნახშირას: სულ გაეცალათ ბავშვებს მახეებისთვის და ახლა გახიკნილ რიკსდა აქანებდა ჩვენი ბედაური ძველი ცოცხივით. გახროკილი გვერდების ქვედა ნაწილები და საზოგადოთ კულის ძირის რაიონი „ძაღლის მწერთა“ ბუდეთ გადაქცეულიყო.

— გამარჯობა, ცრუებო, გამარჯობა, — დიმილთ სთქვა ეფრემამ, — ბიჭო, შე შტერო, ამას აჯიჯგინებ თავს? ა? შეხედე რა უქნია, სულ დოუჩენიხარ, შე უბედურო, და მერე მიწა დაუგოზია ზედ.

— ეგება მართლა, — გაიკვირვა სიმომ და უნდოდა თავისკენ წაეღო ხელი, მაგრამ მარკოზამ არ დაანება — დანას წაკრავო.

— შორს გადაათრიე, შორს ეს შენი ბედაური, ახლო არ მოკვდეს, — ამ სიტყვებით მარკოზამ ეფრემას ხელი უბიძგა და თავიდან მოიშორა. ისიც გზას გაუდგა.

— სიმოს თავზე კი ისევ ფხიკი-ფხიკინი გაქონდა დაყრუებულ-დაჩლიანგებულ დანას. სიმოს სახის ღმეკა და წუხილი პირდაპირ გულის მომკვლელი იყო.

— რას გადავეკიდე ამ ორშაბათს ამას!.. რა შავი ორშაბათი გამოთენდა, რა უკუღმართ საათზე გადმოვედი, შვა დღე გახდა აგერ, ნახევარ ყანას გაეთიხნიდი, — ბუზღუნებდა სიმო, რომელსაც ამოთ აიშედებდა მარკოზა.

ამსობაში უცებ მარკოზამ ხელი გადაიქნია, სიმომ თვალი შეასწრო სისხლიან თითს და თავზე ხელის ტაცებით მიაყვირა.

— გამაფუჭე შე ოჯახ ამოსაგდებო, სისხლი გადამაფინე თავზე? და თავის გასისხლებულ ხელს დაუწყო ცქერა.

— არაფერია, არაფერი! დაჯექი, კაცო, ხელათ შეგაჩერებ, — ამ სიტყვებით მარკოზამ მიწა აიღო და სიმოს თავზე უნდოდა დაედო.

— შე ოჯახ დასაქცევო მაგის ქრილობაზე დადება ვის მოსწრებია, — მიაყვირა სიმომ, — ეგება სადმე ცხენის იგია და ის დამადევი, იშონე მაღე, თვარა შამომაკვდები ამ ორშაბათს, იცოდე!

— ოჰ, ცხენის იმას სად ვიშონი ახლა, არაფერი უშავს ამას, მე სულ მიწას ვაყრი.

— ე, კაცო, იმ მოსახვევთან იმ პატრონ მოსაკვლავმა ნახშირამ კული აწია ზევით, და რატხას იხამდა ის სამგლე, გეიქეცი მოიტანე ერთი.

მეტი გზა არ იყო — მარკოზა უნდა გაქცეულიყო იმ ადგილისკენ, სადაც ნახშირამ კული აწია და „ალბათ რაღაცას იხამდა“. ორიოდ წუთის შემდეგ მარკოზას ორივე ხელები გაეცსო ცხენის „იმიტ“ და მოუბრუნინა სიმოს, რომელმაც

წყველა-კრულვით წაუშვირა თავი ამ ორიგინალური საშვალების კრილობაზე დასადებათ. მარკოზამაც ხელათ დაადო თავზე, სადაც ჯერ იყო, ცხენის „იგი“ და ხელების ერთი მეორეზე შემოკვრით და ფერთხის შემდეგ, თავისი საქმე განაგრძო.

რადგან სამართებელი კიდევ უარესად განაგრძობდა თავის გამაწვალებელ დანიშნულებას, სიმომ დანაჩენი თავის გაპარსვა ისევ მაშინით არჩია—არ დევებდ სირცხვილს, ოღონდ ამ წვალეზას გადავრჩეო, მაგრამ მარკოზამ ეს ხელობის შეურაცყოფათ მიიღო და სთხოვა კიდევ მოეთმინა კოტა: სამაგიეროთ სიმომ სარკე მოთხოვა მას. მარკოზასთვის ეს არც ისე სასიამოვნო იყო,—ახლობამდი განგებ უმალავდა, მაგრამ ახლა მეტი გზა არ იყო—უნდა მიეცა. უცებ ამოიღო ჩამტვერულ ყუთიდან ათნაირათ გაბზარული სარკე და ჩოხის კალთით გაწმენდის შემდეგ ზე ცხვირზე მიადო სიმოს, რომელმაც ბევრი იცქირა შიგ, მაგრამ მიზანს ოდნავადაც ვერ მიაღწია—არ იქნა და ვერ დაინახა ერთად მოპარსული თავი, მხოლოთ პატარ-პატარა ნაქრებს თუ მოკრავდა თვალს, მთელათ დარჩენილ სარკის ნაქრებში. ბოლოს, როცა ვერას გახდა, სარკე მიწაზე გააგდო და ერთი გემოზე შეუკურთხა მარკოზას.

ამასობაში მზეც კარგა წამოიწია, აგერ ის დრო ხდებოდა, რომ ცვარიც კი მოშრა. ამას კარგად ხელავს სიმო და გული უკვდება: იწყველის თავს, მარკოზას, რო ასე შეაყდინა; მაგრამ ახლა გვიანაა, ისევ სამართებლის ფხეკას უნდა გაუძლოს და „ცხენის იგის“ სურნელებაც გადაიტანოს.

ბოლოს, როგორც იქნა მარკოზამაც დაასრულა თავისი ხელობა—გაპარსა სიმო, მაგრამ ვაი ასეთ გაპარსვას: ჯერ ერთი რომ კაცი მარტის ცხვარივით გადქვა, მერე ოცდაათამდე კრილობა მისცა და რაც ყველაზე უარესი იყო, ყველა თითქმის კრილობაზე ცხენის „იგი“ დააწება, რის გამო სიმო ხშირათ ხდებოდა იძულებული, რომ ცხვირის ნესტებზე შესაფერი საცო დაედო.

— ა, ძმაო, გამევიდა წირვა,—უთხრა სიხარულით მარკოზამ,—ახლა წვერებს მარშინით გამოგპარცავ და მორჩა ბერი ცხონებას,—მაგრამ არც მაშინა გამოდგა სამართებელზე უკეთესი—არც ერთი თმა არ გაუქრია, ყველა შუაზე გადაგლიჯა. მარკოზას აქაც ბევრი გინება შეხვდა და იძულებული

ბული შეიქნა დაღანქალებულ მაგრატელისთვის მიემართა. მაგრამ ვერც აქ წავიდა საქმე სასურველათ—მაგრატელს კრის მეტი ყველაფერი სცოდნოდა.

— კაცო, ხუმრობა იქით იყოს და რის მიხედვით კაცი ხარ, ა! ეუბნებოდა სიმო,—დანა შენ არ გივარგა, მარგატელი არ გიქრის, მარშინა კაპეიკათ არ ღირს, სარკე გაქ იმისთანა, რომ კაცს გადაარეგ... რვის მოხელე ხარ ვერ გამიგია!.. რას იტყუებ თავს?.. ყანა თოხნო არ გიჩვენია მაგის ხირტიბალს?

მარკოზა ღიმილით ისმენდა ყველაფერ ამას და ისევ უპასუხებდა:

— ხო კაცო დღეს ორშაბათია, გუშინ ბევრი ვამუშავე და... იმის ბრალია... აი აგერ დავლესო დღეს.

— მე ჩემი ქე დამმართე და აწი გინდა გალესე და გინდა თავზე გადიტხე.

როგორც იქნა დადგა ფულის მიცემის უამიც.

— მეიტა აბა ორ კაპეიკანი. შაური მაქვს! უთხრა გულმოსულათ სიმომ და ჯიბეს გაიკრა ხელი.

— ორ კაპეიკანი არც უნდა მქონდეს,—ამ სიტყვებით მარკოზამ ამოიღო რაც მოეძებოდა, მაგრამ ორკაპეიკანი მართლაც არ აღმოაჩნდა. სიმოსაც ეს უნდოდა,—ახლა კი გამოვედი ორ კაპეიკანო იფიქრა;

— აბა სამ კაპეიკანი მომეცი და კაპეიკი ჩემზე დარჩება.

— იცოცხლა შენმა თავმა,—შევეცირა მარკოზამ, რომელმაც მაშინვე შეატყო მოსალოდნელი საფრთხე,—მოიტა აქ მაგ შაურიანი, მოიტა, კი გიშოვი შენს ორკაპეიკს,—ამ სიტყვებით ცალი ხელი ფულისკენ გაუწოდა და ცალით ფულის ძებნა დაიწყო,—ვითომც მაქვსო. სიმოც მიხვდა რაში იყო საქმე და შესაფერი პოზიცია დაიჭირა: ფული მაგრათ დამუქნა და უკან დაიხია.

— რო მოგცე, რაზე მოგცე, ორი კაპეიკი წელე და კაპეიკი მემართოს, რა უპირული მნახე ისეთი, რომ ვერ გადავიხდი?..

— შაური მოიტა და ორიც ჩემზე იყოს საღამომდი:

— მაგ ქკუაზე ვარ ამ ორშაბათს! შენ თუ კაპეიკს არ მენდობი, მე ორი კაპეიკი გენდო? რა ბრიყვი მნახე ისეთი!—შესწყრა სიმო,—ა, ძმაო, შენი ორი კაპეიკი და მომშორდი თავიდან, მეტი არც ღირს შენი ნამუშევარი.

— ერთი უყურე ამას? გუშინ ხომ მომცემდი შაურს!

— დეიკარგე აქედან, შაურათ პარიკმახელათ მევიპარცავ თავს!

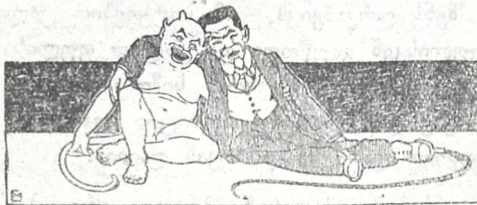
დიდი აყალ-მაყალის შემდეგ მარკოზა იძულე-ბული გახდა ორი კაპეიკი აელო და კაპეიკი ნისიით „გაეშვა“, სამაგიეროთ სიმოს გული მიინც მოუკლა:

— ძალღი ხარ, მარა გვილიჯგნე ზუ არა ძაღლივით! მე გახლავარ მარკოზე, გარავითხებნე თუ არა თავი ამ დილაზე ნახშირეს იმით.

ნახშირეს „იმის“ ხსენებაზე ცოტა არ იყოს შერცხვა სიმოს, მაგრამ თავი იმით ინუგეშა, რომ ასე იაფად გაიპარსა—ორ კაპეიკში გამოვიდა, გუშინ კი შაური უნდა გადაეხადა.

მზე თითქმის წირვის დარეკის დროზე იყო შემოსული, ბევრი მუშა კიდევ გაძღა მუშაობით; ყველაფერი ეს, რასაკვირველია, არც ისე სასიამოვნო სიმოსთვის, მაგრამ აქაც იმით ინუგეშებს თავს, რომ თავის მოპარსვაში იაფად გამოვიდა და მარკოზაც ისე მოხერხებულათ გააცურა.

ვ. მალაქიაშვილი.

„მნიჭავის“ რევიზია

(ბუტუნას სააგენტო)

გური-სამეგრელოს საეპარქიო სამოსწავლო საბჭოს არქივიდან, დადგენილობა.

„1909 წ. (ქრისტეს დაბადებიდან) შამოგერბით

რამეთუ განვსაჯოთ კითხვით, რომელი ენების ზემოხსენებულ საბჭოს ყოფნა არ ყოფნასა, მიზეზთა გამო არსებულსა საბჭოს თამჯდომარესა შინა და განვაწესეთ ექსორია საბჭოსა ფოთისაგან ქალაქსა მას სენაკსა შინა, რამეთუ თავმჯდომარე საბჭოსისა სხვა გზით ვერ განუტევა მრავალ ტანჯულმა საბჭომ, ხოლო საშვალეებითა ამითა, საბჭო განუტევა თამჯდომარისაგან: დადგენილობით ესე ასრულებულარს მას ეამსა შინა სახელითა უფლისათა“.

საბჭოს წევრები

„1912 წ. (ქრისტეს დაბადებიდან) შამდგომლობით უმართებულესის მოსამართლის წინაშე საბჭოსისაგან გ. ს. ს. სამოსწავლოისა ხსენებულ საბჭოსის ფოთიდან სენაკს გადატანა იყო გამოწვეული მაშინდელ თამჯდომარის მოშორების განძრახვითა, ხოლო ეხლა შეწვევითა ღვთისათა და ნებართვითა თქვენითა ვითხოვთ ისევე ფოთში გადმოტანის ნებასა“.

საბჭოს წევრები.

თხომენის პასუხი საბჭოს.

„შუამდგომლობით თქვენი არა შეწყნარებულ არს, რამეთუ გადატან გადმოტანა სამოსწავლო საბჭოსისა მავნებელ არს დაწესებულებებისა ამის

„1916 წ. კვალად ვშუამდგომლობთ

მოგვეც ჩვენ დღეს უფლება საბჭოს ფოთსა-
შინა გადატანისა, რამეთუ უუკეთ ვუპატრონოთ
სამოსწავლოსა ეპარქიასა ჩვენსა„.

საბჭოს წევრები.

პასუხი თხოვნისა.

„ქრისტეს დაბადებიდან 1916 წელსა ზაფხუ-
ლის ჟამსა დაკმაყოფილებულარს შუამდგომლო
ბა გ. ს. ს. საბჭოსი“.

ამავე ჟამსა და წელსა შევიკრიბენით ჩვენ
წმინდა მამანი და მამათა მამანიც, რამეთუ ავირ-
ჩიოთ წევრები ახალი ხსენებულ საბჭოსისა და ავირ-
ჩიეთ ვინც ამ დროს დაგვესწრო, მიუხედავთ შესა-
ფერ პირებისა—წევრები, ხოლო თავმჯდომარე
როგორც იყო ტრადიციულათ დეკანოზი ტაძრისა“.

მხიზავის რაზონალიშცია:

„რამეთუ გამოძიებით დამტკიცდა საბჭო თა-
ვიდანვე ვერ იღვა თავის სიბალღეზე, რომელზე-
დაც დამოკიდებულია მრავალთა მოსწავლეთა და
მასწავლებელთა ბედი, იმას თავმჯდომარის შიშით
თვით საბჭო გაუაუსახლებია ფოთიდან, ხოლო
დიდი ხნის შემდეგ და ძველი თავმჯდომარის მო-
შორებისათანავე ისევ დაუბრუნებიათ ფოთში.
ვისგანც ჯერ იყო უნდა მოეწვია საბჭოს არჩევან-
ზე ამ საქმისათვის შესაფერი და განსწავლული პი-
რები, რასაც გვერდი აუარა ხსენებულმა კრებამ,
რაც იქიდანაც სჩანს, რომ კრებაზე არ იყო ვაწ-

ვეული ისეთი პირიც კი როგორც არის“. **მამა
კელენჯერიძე,**

— რომელიც როგორც განათლებითა და თეო-
რიული ცოდნით ისე ჰედაგოგიურის და პრაქტი-
კულის გამოცდილებით არის აღჭურვილი და ძვე-
ლი ყოფილი მეთვალყურე სახალხო სკოლებისა,
რომელიც აუცილებლათ ამ საბჭოს თავმჯდომარეთ
უნდა არჩეულიყო და არც უბრალო წევრობაც
არ ელირსა როგორც ასეთი აქ არის ჩადენილი
ცოდვა, ხოლო ცოდვა—ჰედაგოგიურ—მორალუ-
რი, რისთვისაც ცოდვილნი ეძლევიან სამართალში
102 მუხლის ძალითა ჯოჯოხეთის წესითა“.

ფ მ ს თ ა

ერთს. თქვენის პირით ქეშმარიტება ღალადებს,
როცა სწვრთ:

„აწ მიჯობს შევწვევტ მესტვირულს,
ტვინს აღარ ვღალავ ქალაში;
ვეუქრობ, რომ ამა ჩემს წერილს
გაღაფრენენ ქალათში“—**ა**

კალათმა იკითხოს, თორემ თავის ქალას რა
უქირს.

მეველიშვილს. თქვენი ლექსი ჯიმითელ ვაჭრ-
ებისადმი ცოტა მოიკოტლებს. ვბეჭდავთ, მხოლოდ
ერთად ერთ კუბლეტს, რომელიც საუკეთესოთ
ჩაითვლება:

„უკანესკნელ ფასიანს,
დაადვეს დადი ფასები
მოდო და აბა აუიდე;
მოდო ნუ დაიღმატები“.

თუ არ დასტოვებთ მგონობას თქვენ აგტი-
ვლებათ ქაჭები.

ყოფილხ. ჩვენის აზრით თქვენი ლექსიკი-ათურის საავტომყოფოს შესახებ გადარქაზებული უნდა იყოს:

მისხურები „რომ გასუქდენ

დაწვიწუდათ თავისი ვალი,

მათ ჩაიტვეს ქურქათ ტყავი

მუშის ზურგზე გადამხრალი“

საქმე იმაშია, რომ საქურქე ტყავიანი მუშა ჩვენ კიათურაში არ გვეგულება.

მკერავს. განსაკუთრებით კარგი ნაკერი თქვენი „მესტირულის“ ბოლოა:

„ჭე“ უშაკო, აწ შენ იცი

ამათ მსკვსი თუ სად ხახო

გესვეწები, აქან; იქან

საუკუნოდ ამთრახო“

მაშინ ხალხი მთელის გრძობით

შენ გადგიშლის გულის ნადებს

და ფეს ქვეშა შენ“ დაკიფენს

აკაკივით ია ვარდებს

მხოდოდ მე კი ვარდის ნაცვლათ

ავამდერებ ქამანასო.

„ახალ კლებში“ დაგპატიეებ

სადაც სვამენ კაფე ჩასო.

უნატრანო ძაღლებივით

სად იურიან ვგვლა თავსო

(დაფიქრდები, იტუვი ჩემო,

რას მოვესწარ ამ ამბავსო!)

სცდები, მეგობარო! ზოგიერთა „მგოსნე-ბისიგან“ ჩვენ უარესსაც მოვევლით!

შაგრუმულს. „კრთხელ ვიპოვნე

შინდვრათ ევაილი,

ახლათ მოსილი

და მშკენიერა...

სკელში დავიტყვ

და გუღს მივიკარ

და მითი გახვდი

მე ბედნიერი...

მაგრამ დრო დადგა

ევაილს დაეტყვ

დადრეკილობა

რადაც ნადგული...

ტენებოდა და თანაც

გაუფითლდებოდა

როგორც თაფლიდან

წმინდა სანთელი...

და ესლა შორ ახლო

როგორც ვგებულა

ის ვარდი უქე

გაკურნებულა...

და მისი თრფობა

და სიუვარული

ბეგრე ალაგას

დარიგებულა“.

თქვენ სად ბრძანდებოდით, როცა არიგებდენ?

ველისციხის „მოღვაწე“

შემომივლია ქვეყანა,

ქალაქი დაბა-სოფელი:

თფილისი, თელავ-სიღნაღი,

შალაური და ხორხელი.

ბეგრი მინახის მოღვაწე,

ხალხის გულ-შემატკივარი,

და არსად იმის მაგვარი,

ველისციხეში რომ არი.

იგია ჩვენი სკოლისა

უფროსი მასწავლებელი,

„თავდადებული“, ხალხისთვის

(ჯიბის კი შემსუქებელი)

რა ეშველება ჩვენ სოფელს,

რომ არ „სწყალობდეს“ ეს პირი?

ვინ „უბატრონოს“ ჩაგრულ ხალხს?

ვინ „მოაშოროს“ მას პირი?!

მის საქმე „მოღვაწეობას“

ვერ ასწერს კაცის პირია!..

თუმც ცბრათვის „დაღლილ დაქა-
ნკულს“

ზაფხულში „შვება“ სკირია,

მაგრამ ეს ხალხის „ერთგული“

არც ზაფხულობით „ისვენებს“

და მათვე „საკეთილდღეოთ“

ყოველ გვარ ხერხებს იყენებს.

კრედიტის ამხანაგობამ,

ამ ზაფხულს, თიბათვეს მგონი.

მიიღება ხელის მოწერა 1917 წლისათვის ეოველ-კვირეული იუმორისტული გამოცემა

ეშმაკის მატრახი

ქუჩნალის სამხატვრო და სალიტერატურო მხარის განაგებს ეშმაკი,
სოლო გამოცემის სამხის კანტორა „გ ა ნ ა თ ლ ე მ ა“

ქურნალის ფასი: 12 თვით 6 მ. | 6 თვით 3 მ. 50 კ. | 3 თვით 1 მ. 80 კ. | 1 თვით 60 კ.

ეშმაკის მატრახში დაიბეჭდება მხოლოდ იუმორისტული შინაარსის წერილები, ლექსები, მოთხრობები, ზღაპრები, არაკები, შარადები, გამოცანები, ნაკვესებიდა სხვა.

რედაქცია სთხოვს ყველა თანამშრომლებს მასალები გამოგზავნონ ამ აღრესით:

Тифлисъ

*)

С. Р. Таварткиладзе,

Ольгинская 6,

Почтовый ящик № 96.

(ეშმაკის მატრახისათვის).

*) ეს აღგილი კონფერტზე მარკისათვის არის დანიშნული და გულმადიწყებს მოვადიანებთ, რომ უმარკო წერილებს რედაქცია არ დაიხსნის.

სოფლის „მოღვაწე“.

დაკარგა, ბაქოს მახლობლად,
 შაბიამანით ვაგონი
 საჩქაროთ ბაქოს საძებრათ
 (რომ არ ენახათ ზიანი)
 გაგზავნეს ჩვენი „მოღვაწე“,
 ვითარცა კაცი „უკვიანი“
 და ისიც სწრაფათ გაფრინდა,
 დაჰყო იქ კარგა ხანია,
 თუმც დანაკარგი ვერ ნახა
 მან მოგვიტანა სხეანია:
 ჩულქები, ნასკები-ტუფლები,
 და სხვა რამ გასაყიდები,

რასაც ამ უამად ყოველგან
 ფასები აძევს დიდები.
 თუნც უშაბიამნოთ სოფელი
 შეიქნა შესაბრალები,
 მაგრამ ტუფოლ—ნასკებისაგან
 მას „ასცლა“ ჩარჩთა ბრჭყალები.
 აწ ფიქრი არ აქვს ჩვენ სოფელს
 ამგვარ „უჩიტლის“ ყოლაში.
 რაც კი ძვირია ბაზარზე,
 „იაფათ“ ჰპოვებს სკოლაში.

მეხი.